

PIELŪGSME, KAS NEKAD NEBEIDZAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ps. 134; Jes. 42:10–12; Atkl. 14:3; Ps. 15; Ps. 101:1–3; Ps. 96; Atkl. 14:6–12; Jņ. 4:23, 24.

ATMIŅAS TEKSTS:

“Es dziedāšu Tam Kungam visu savu mūžu, es slavēšu savu Dievu, kamēr vien šeit mītu.” (Ps. 104:33)

Pieaugot mūsu Dieva žēlastības un spēka pieredzei, mums rodas jautājums dziesminiekam: “Kā es atmaksāšu Tam Kungam par visu, ko Viņš man labu darījis?” (Ps. 116:12) Nepārprotama atbilde ir – velti savu dzīvi tam, lai būtu uzticīgs Dievam.

Psalmos Israēls nav vienkārši tauta, bet gan „lielā draudze” (Ps. 22:23, 26; Ps. 35:18). Tas atklāj Israēla primāro aicinājumu slavēt Dievu un liecināt par Viņu citām tautām, jo Kungs vēlas, lai visa pasaule pievienotos Viņa ļaudīm pielūgsmē. Kunga ļaudis ir nosaukti par taisnajiem, kas pielūdz Viņu un kuru cerība ir uz Viņu un Viņa mīlestību.

Kunga slavēšana draudzē tiek uztverta kā ideāla pielūgsme. Tas nenozīmē, ka lūgšanai un personīgai slavēšanai Israēlā ir sekundāra nozīme. Tieši otrādi, Dieva individuāla pielūgšana bagātina kopienas pielūgsmi ar atjaunotu slavēšanu (Ps. 22:23, 26), un individuāla pielūgsme savu vislielāko potenciālu attīsta ciešā saiknē ar kopienu. Pielūdzēju kopienu sauc arī par „taiso kopienu” (Ps. 111:1). Taisnie pazīst Dievu (Ps. 36:11), un Dievs pazīst viņus (Ps. 37:18), un šī pieredze caurstrāvo katru viņu eksistences aspektu.

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. martā.

Pacel savas rokas svētnīcā

Izlasi Ps. 134. Kurš šeit ir Dieva pielūdzējs? Kāds ir iznākums Kunga pielūgsmei? ____

Ps. 134 atgādina Ārona priesteru svētību 4. Moz. 6:24–26 (arī Ps. 67:2) un uzsver svētību kā Dieva un Israēla attiecību pamatā esošu principu un rezultātu. Cilvēki svēti Dievu svētnīcā, un Dievs svēti Savu tautu no Ciānas. Svētības attiecas uz visu dzīvi, jo Kungs ir debesu un zemes Radītājs. Ciānas kā īpašu dievišķu svētību vietas pieminēšana izceļ Kunga derības saikni ar Saviem ļaudīm. Tādējādi Israēls izmanto priekštiesību svētīt Kungu un ir Viņa svētīts žēlastības derības ietvaros.

Izlasi Ps. 18:2; Ps. 36:2; Ps. 113:1; Ps. 134:1, 2 un Ps. 135:1, 2. Kā šeit ir attēloti pielūdzēji?

Psalmos pielūdzēji bieži tiek attēloti kā Kunga kalpi. Vārdi “kas stāvat naktī Kunga namā” (Ps. 134:1), visticamāk, attiecas uz levītu naktssargiem (1. Laiku 9:23–27) vai uz slavēšanu, ko Dievam piesaistīja levīti gan dienā, gan naktī (1. Laiku 9:33).

Tā kā israēlieši pielūdza neredzamo Dievu, kuru nevarēja attēlot neviena tēla formā, svētnīcā kalpoja, lai atspoguļotu Kunga godību un sniegtu drošu vidi grēcīgiem cilvēkiem un tie varētu tuvoties savam svētajam Ķēniņam. Šo tikšanos ierosina pats Kungs, un to regulē Viņa likumi un dekrēti.

“Ejiet pie Viņa kā pie dzīva akmens, kas gan cilvēku atmests, bet Dievam izredzēts un dārgs. Un uzceliet no sevis pašiem kā dzīviem akmeņiem garīgu namu un topiet par svētu priesteru saimi, nesot garīgus upurus, kas Dievam ir patīkami, caur Jēzu Kristu.” (1Pt. 2:4, 5) Pētera vārdos mēs šeit lasām, kā Jaunajā Derībā tiek paustas tās pašas psalmu idejas – ka Dieva tauta, tagad svēti priesteri, piesaistīja Kungam Jēzum Kristum, Radītājam un Pestītājam, slavu un pateicību par visu labo, ko Viņš tiem darījis.

Mums kā Jaunās Derības ticīgajiem arī ir priesteru loma, jo esam aicināti nodot evaņģēlija labo vēsti pasaulei. Kādi ir visefektīvākie veidi, kā to izdarīt? ____

Dziediet Kungam jaunu dziesmu

Izlasi Ps. 33:3, Ps. 40:4, Ps. 96:1, Ps. 98:1, Ps. 144:9 un Ps. 149:1. Kāds kopīgs motīvs ir šajos pantos? _____

Psalmi aicina cilvēkus dziedāt "jaunu dziesmu". Kas šī ir par jaunu dziesmu? "Jaunas dziesmas" iemesls ir Kunga varenības un augstākās varas pār pasauli jauna atzišana, kā arī pateicība par Viņa kā zemes Radītāja un Tiesneša rūpēm un glābšanu. Atbrīvošanās no ienaidniekiem un nāves, kā arī Dieva īpašā labvēlība pret Israēlu ir daži no personīgajiem iemesliem, lai dziedātu "jaunu dziesmu". Lai arī vecas dziesmas slavē Kungu par Viņa laipnību un brīnumiem, "jauna dziesma" ir īpaša ar to, ka pauž no jauna iedegtu prieku un apsolvījumu par atjaunotu uzticību Dievam. Jauna dievišķās glābšanas pieredze iedvesmo atzīt Kungu par savu Radītāju un Kēniņu. Psalmu kopīgās tēmas, kas stāsta par "jaunu dziesmu", ir arī palāvība uz Dievu, Viņa brīnišķīgo darbu slavēšana un atbrīvošana no ciešanām.

Izlasi Jes. 42:10–12, Atkl. 5:9 un Atkl. 14:3. Ko mēs no šiem Bībeles pantiem varam secināt par "jauno dziesmu"? _____

Dieva tauta Israēls ir attēlots sirsnīgiem vārdiem, tādiem kā "tauta, kas Viņam tuva" (Ps. 148:14), ietverot to, ka Israēlam no visas radības ir visīpašākais statuss un tādējādi viņiem ir vislielākais pienākums un priekštiesība slavēt Dievu. Bībele iedrošina ticīgos no visām paaudzēm dziedāt Glābēja slavai jaunu dziesmu, kas nes viņu unikālo liecību par glābšanu Jēra asinīs. "Jauna dziesma" var nozīmēt pilnīgi jaunu dziesmu, ko neviens iepriekš nav dzirdējis, dziesmu, kas piemin dzīvu Dieva žēlastības pieredzi cilvēka dzīvē. "Jauna dziesma" var arī paust cerību, šādā gadījumā dziesmas jaunums atklājas unikālas, iepriekš nedzirdētas Dieva varenības pieredzes gaidīšanā nākotnē. Patiesa pielūgsmē sniedzas tālāk par upuriem un ziedojumiem un atspoguļo dzīvas attiecības ar Dievu, kas ir vienmēr svaigas un dinamiskas. Kaut kādā ziņā varētu vienkārši teikt, ka "jauna dziesma" ir jauna mūsu mīlestības un novērtējuma izpausme par to, ko Dievs ir darījis mūsu labā, kas var notikt kaut katru dienu.

Pakavēties pie Dieva svētībām savā dzīvē. Ja tev būtu jādzied jauna dziesma, par ko tā būtu? _____

Kungs, kas mājos Tavā teltī?

Izlasi Ps. 15. Kas ir tie cilvēki, kas cienīgi pielūgt Dieva klātbūtnē? _____

Atbilde, kas sniegta šajā psalmā, ir kopsavilkums tam, kas jau ir pateikts Dieva likumā un praviešos: tie, kuru rīcība (“taisnības darbi”) un raksturs (savā sirdī”) (sk. 5. Moz. 6:5, Mih. 6:6–8) ir Dieva atspulgs. Svētnīca ir svēta vieta, un viss tajā, ieskaitot priesterus, ir iesvētīts. Tādējādi svētums ir obligāta prasība, lai ieietu Dieva klātbūtnē. Israēla svētmam ir jābūt visaptverošam, apvienojot pielūgsmi ar ētiku, un tas jāīsteno visos dzīves aspektos. Likums tika dots Dieva ļaudīm, lai darītu viņus spējīgus piepildīt savu lielāko potenciālu, tas ir, dzīvot kā valstības priesteriem. Kēnišķīgā priesterība ietver svētu dzīvi Dieva klātbūtnē un derības svētību nešanu citām tautām.

Izlasi Ps. 24:3–6 un Ps. 101:1–3. Ko nozīmē būt svētam? _____

“Pilnīga sirds” ir pielūdzeja augstākā īpašība Dieva priekšā. Ebreju valodā vārdam “tamim”, “ideāls”, ir nozīme “pilnība” un “veselums”. “Pilnīgs” vīnogulājs ir vesels, nebojāts un veselīgs (Ec. 15:5). Dzīvniekiem, kas tika upurēti, bija jābūt “tamim” jeb bez vainas (3. Moz. 22:21–24). “Pilnīga” runa ir pilnīgi patiesa (Īj. 36:4). Tādējādi “pilnīga sirds” ir “skaidra sirds” (Ps. 24:4) vai godīga sirds (Ps. 15:2). Tā meklē Dievu (Ps. 24:6) un tiek atjaunota ar Dieva piedošanu (Ps. 51:3–11). Nevainojama dzīve rodas no Dieva žēlastības un Viņa taisnības atzišanas. Dievišķā žēlastība iedvesmo un ļauj Dieva kalpiem dzīvot Kunga bijībā, kas nozīmē dzīvot netraucētā sadraudzībā ar Dievu un pakļautībā Viņa Vārdam. Sevi ziedojušas un dievbijīgas dzīves liecība pienes slavu Dievam, nevis savam “es”. Ievērojiet, ka lielākā daļa prasību Ps. 15 ir sniegtas negatīvi (Ps. 15:3–5). Runa nav par Dieva labvēlības nopelnīšanu, bet par izvairīšanos darīt to, kas mūs šķir no Dieva.

Kā mēs varam izdarīt apzinātas izvēles, lai izvairītos no tā, kas mūs atstumj no Dieva?

Kādas ir dažas no šīm lietām, un kā mēs varam izvairīties no tām? _____

Pasludiniet Viņa godību tautu vidū

Izlasi Ps. 96. Kādi dažādi pielūgsmes aspekti ir minēti šajā psalmā? _____

Pielūgsmē ietver dziedāšanu Kungam (Ps. 96:1, 2), Viņa vārda slavēšanu (Ps. 96:2), Viņa labestības un varenības sludināšanu (Ps. 96:3, 4) un dāvanu nešanu Viņa templī (Ps. 96:8). Papildus šīm pazīstamajām pielūgsmes iezīmēm Ps. 96 izceļ vienu ne tik acīmredzamu pielūgsmes aspektu, t.i., evaņģēlija dimensiju, pasludinot Kunga valstību citām tautām (Ps. 96:2, 3, 10).

Tomēr dziedāšana, slavēšana, dāvanu nešana un evaņģēlija sludināšana nav atsevišķas darbības, bet gan dažādas pielūgsmes izpausmes. Dieva glābšanas pasludināšana visām tautām dod saturu slavēšanai un pielūgsmei. Ievērojiet, kā pielūgsmes iemesli sakrīt ar vēsti, kas sludināta citām tautām: “Jo liels ir Tas Kungs” (Ps. 96:4), “visi tautu dievi taču ir elki, bet Tas Kungs ir radījis debesis” (Ps. 96:5), “Tas Kungs valda” (Ps. 96:10, angļu NKJV) un “Viņš nāk tiesāt zemi” (Ps. 96:13). Tādējādi evaņģelizācijas mērķis ir apvienot citas tautas ar Dieva tautu un galu galā visu radību Kunga pielūgsmē (Ps. 96:11–13).

Pielūgsmē izriet no atziņas, kas Kungs ir: Radītājs, Ķēniņš un Tiesnesis (Ps. 96:5, 10, 13). Tādējādi pielūgsmē ietver Dieva pagātnes darbību (radīšanas) atcerēšanos, Viņa ikdienas brīnumu pamanīšanu (Dieva atbalstu pasaulei un Viņa pašreizējo valdīšanu) un Viņa turpmāko darbu paredzēšanu (gala laika tiesu un jaunu dzīvi jaunās debesis un uz jaunās zemes).

Tiesa Psalmos nozīmē dievišķās kārtības – miera, taisnīguma un labklājības – atjaunošanu pasaulē, kuru pašlaik noslogo netaisnība un ciešanas. Tāpēc visa zeme priecājas, gaidot Dieva tiesas (Ps. 96:10–13, Ps. 98:4–9). Faktam, ka Kungs ir taisnīgs Tiesnesis, vēl vairāk vajadzētu motivēt cilvēkus pielūgt Viņu svētumā un „drebēt”, un vajadzētu brīdināt viņus neizturēties pret pielūgsmi vieglprātīgi (Ps. 96:9). Pielūgsmē ietver gan milzīgu prieku un pārliecību (Ps. 96:1, 2, 11–13), gan svētas bailes un bijību (Ps. 96:4, 9).

Ps. 96 universālais aicinājums pielūgt Radītāju un Tiesnesi ir atspoguļots Dieva pēdējā evaņģēlija pasludināšanā pasaulei, trīs eņģeļu vēstījumos Atkl. 14:6–12. Šķiet, ka šis psalms daudzējādā ziņā ietver šo beigu laika vēstījumu: radīšanu, pestīšanu (“mūžīgo evaņģēliju”), pielūgsmi un tiesu. Tas viss ir tur atrodams.

Salīdzini šo psalmu ar triju eņģeļu vēstīm (Atkl. 14:6–12). Kādos veidos tas māca mums tās pašas pamatpatiesības, ko māca šī gala laika vēsts, kas mums ir jāpasludina pasaulei?

Kad Dievs nepriecājas par upuriem

Izlasi Ps. 40:7–9, Ps. 50:7–23 un Ps. 51:18–20. Kādus nopietnus jautājumus skar šie panti? Kāpēc Dievs nepriecājas par upuriem, ko Viņš ir noteicis Savā Vārdā (2. Moz. 20:24)? _____

Dziesminieki (tāpat kā pravieši) nosoda dažādus veidus, kā pielūgsmi var izmantot ļaunprātīgi. Viņu galvenā doma šajos pantos ir nevis Kunga nepatika pret Israēla upuriem un svētkiem, bet gan šāda riebuma iemesli: nesavienojamais attālums starp pielūgsmi un garīgumu.

Dievs norāja Savu tautu nevis par upuriem un dedzināmiem upuriem, bet gan par viņu ļaunumu un netaisnību personīgajā dzīvē (Ps. 50:8, 17–21). Psalmi nesludina pret upurēšanu un pielūgsmi, bet gan pret veltīgu upurēšanu un tukšu pielūgsmi, par ko liecina šo pielūdzēju netaisnība.

Kad pārtrūkst saikne starp pielūgsmes ārējo izpausmi un atbilstošu iekšējo pielūgsmes motivāciju, rituāli parasti kļūst svarīgāki nekā patiesā tuvošanās Dievam. Tas nozīmē, ka centrā nonāk pielūgsmes veidi, nevis Dievs, uz ko šiem rituāliem būtu jānorāda un ko jāatklāj.

Izlasi Jņ. 4:23, 24. Kādu domu šeit izsaka Jēzus, kas precīzi atbilst tam, no kā brīdina šīs dienas tēmā ietvertie psalmi? _____

Ar upuriem vien nepietiek. Kāds gan labums no upuriem, ja upurētāja sirds nav piepildīta ar grēku nožēlu, ticību un skumjām par grēku? Vēršu upuri kā “taisnības upuri” varēja iepriecināt Dievu tikai tad, ja tos pavadīja grēku nožēla un patiesa pateicība (Ps. 51:19, sk. arī Ps. 50:14). Jēzus, citējot Jesaju, to izteica šādi: “Šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis.” (Mt.15:8) Problēmas, ko psalmu autori saskatīja, bija tās pašas, ar kurām Jēzus saskārās, tiekoties ar dažādiem cilvēkiem, īpaši vadītājiem, savas kalpošanas laikā uz zemes.

Kā mēs varam nodrošināt, ka mēs, adventisti, ar visu šo gaismu un zināšanām neiekrītam slazdā, domājot, ka pietiek ar patiesības zināšanu un patiesības rituāliem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “A Call to Stand Apart” nodaļu “How to Pray” (39.–42. lpp. oriģ.).

Pielūgsmes centrā ir vajadzība nožēlot, patiesa nožēla: “Nožēla ietver skumjas par grēku un novēršanos no tā. Mēs nekad neatteiksimies no grēka, ja nesaskatīsim tā ļaunumu; un, kamēr sirdī nenovēršamies no tā, nenotiks nekāda īsta pārmaiņa dzīvē. Ir daudzi, kas nesaprot nožēlas īsto būtību. Neskaitāmi cilvēki skumst, ka viņi ir grēkojuši, un pat ārēji labojas, baidoties, ka to noziegums pašiem nesīs ciešanas. Bet tā nav nožēla Bībeles izpratnē. Viņi drīzāk vaimanā par ciešanām, nevis par grēku. Tādas bēdas kādreiz pārdzīvoja Ēzavs, redzot, ka viņam uz visiem laikiem zudušas pirmdzimtības tiesības. Bileāms, izbijies no eņģeļa, kas ar izvilktu zobenu stāvēja viņam ceļā, atzina savu vainu, lai tikai nezaudētu dzīvību; bet šajā gadījumā nebija īstas grēku nožēlas, nekādas atteikšanās no sava nodoma, nekāda riebuma pret ļaunumu. Jūda Iskariots, nodevis savu Kungu, izsaucās: ‘Es esmu grēkojis, nododams nenoziēdzīgas asinis.’ (Mt. 27:4)” (Elena Vaita “Ceļš pie Kristus” 22., 23. lpp. oriģ.)

“Lai gan Dievs nemājo rokām taisītos tempļos, tomēr Viņš ar savu klātbūtni pagodina savu ļaužu sanāksmes. Kungs ir apsolījis, ka, tiem sapulcējoties Viņu meklēt, atzīstot savus grēkus un citam par citu lūdzot, Viņš būs klāt ar savu Garu. Bet visiem, kas tā sanāk kopā Viņa pielūgšanai, jānoliek katrs ļaunums. Dievs jāpielūdz garā un patiesībā, svētā glītumā. Ja ļaudis Viņu tā nepielūdz, tad to pulcēšanās ir veltīga. Par tādiem neīstiem pielūdzējiem Kungs saka: ‘Šī tauta godā Mani ar savām lūpām, bet viņu sirds ir tālu nost no Manis. Bet velti tie Mani cienī (...).’ (Mt. 15:8,9) Tiem, kas Kungu piesauc, Viņš jāpielūdz “(...) garā un patiesībā. Jo Tēvs tāds meklē, kas Viņu tā pielūdz” (Jāņa 4:23).” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 50. lpp. oriģ.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kas ir pielūdzēju lielākais upuris Dievam (Ps. 40:6–10; Rm. 12:1, 2)?
2. Kā savstarpēji ir saistīti personīgā un kopīgā pielūgsmē? Kāpēc mums vajag abus? Kā katrs no tiem papildina otru?
3. Daudzi cilvēki domā, ka pielūgsmē attiecas tikai uz lūgšanu, dziedāšanu un Bībeles un garīgās literatūras izpēti. Lai gan šīs darbības ir būtiskas pielūgsmē, vai pielūgsmē ar to beidzas? Miniet dažu citu pielūgsmes veidu piemērus.
4. Elena Vaita rakstījusi: “Kalpošanu Viņam nevajadzētu uzskatīt par nepatīkamu, nogurdinošu darbu. Pielūgt Kungu un piedalīties Viņa darbā vajadzētu ar prieku.” (“Ceļš pie Kristus”, 103. lpp. oriģ.) Kā Kunga pielūgšana var kļūt par prieku?